

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 29, Nummer 3
juli-augustus-september 2023
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Wel en Wee	2
2.	Een Taponi Reisverslag van het Medihulp Team	12
3.	Praktische informatie	20

Het winkeltje van Taponi op de website: www.vogelvanpapier.be/winkeltje

Wel en Wee

september 2023

Dag allemaal,

In deze vogel van papier komt naar gewoonte eerst het klassieke “wel-en-wee” van de voorbije maanden. Daar komt ook een stukje in over de situatie in Ecuador, gezien door onze ogen, triest en hoopvol tegelijkertijd, al klinkt dit heel tegenstrijdig in de oren. Dat het hier niet allemaal “kommer en kwel” is, lezen jullie daarna in een heel mooi verslag van de mensen van Medihulp die in de eerste week van juli meehielpen in Tapori en daarna een boeiende reis maakten door Ecuador. Deze Vogel van Papier is weer lijvig geworden en het lukt niet om in deze nieuwsbrief nog het verhaal

van Ruth Amant, pas afgestudeerd arts en assistent in de kinder- en jeugdpsychiatrie, in te voegen. Zo hebben jullie haar “intieme kijk in het leven” over haar vrijwilligerswerk deze zomer in Tapori tegoeed voor de volgende nieuwsbrief.

Zo was de voorbije tijd weer vol tegenstellingen en ik heb het gevoel op golven te leven, soms zonder vaste voet aan de grond, en dan weer wel. Zo werkten we goed verder in Tapori-in-vakantie-stemming. Eb en vloed brachten een komen en gaan van vrienden en familie met zich mee. Ecuador toonde zich aan hen van haar mooiste kant, terwijl kranten-

koppen blokletteren dat ons land afglijdt richting narcostaat... De voorbije tijd was niet echt vakantie-tijd, in de betekenis van “tijd die vrij is van beslommeringen en zorgen”. We stapten verder op de borderline tussen zee en strand, nu eens bij stormweer, dan weer in zachte avondgloed.

Maandag 19 juni: “Bienvenida a tu casa”

Voilà, ik ben weer “terug van weggeweest”. Bij aankomst deze morgen in Tapori kreeg ik een mooie welkom van de “Mapaches”, de “wasberen”. Zo heet onze leefgroep van jongeren met verstandelijke beperking. Ze hadden onder begeleiding van Rocio, hun “juf”, een grote poster gemaakt. En Fabricio, de jongen die een goeie vijventwintig jaar geleden de aanzet gaf voor wat nu het revalidatieluik van Tapori is, zei me: “Bienvenida a tu casa”, wat vrij vertaald “welkom thuis” betekent.

Ik voelde me ook onmiddellijk weer thuis. Het mag gezegd dat het me onderwijl veel minder moeite kost om na een tijdje in België te verblijven hier weer aan te passen dan omgekeerd, ondanks het “chaotisch” verkeer, de onvoorspelbaarheid van de dagplanning en het bedrukkende onveiligheidsgevoel. Wat in België traagheid is, is hier misschien gemoeidelijkheid. De zelfscan om te betalen in de Delhaize of Albert Hein is hier een man die sinds jaar en dag in de supermarkt je boodschappen inpakt en die naar je auto brengt, daar een centje voor krijgt en onderweg vraagt hoe het met onze kinderen gaat want hij zag ze van kleinsaf meekomen om boodschappen te doen. Al zorgt technologie voor efficiëntie, ik ben blij dat hier in huis en in de auto en in Tapori niet zoveel knopjes en opties zijn, en dat de keuzestress ook minder groot is. Hier geen brood uit de broodautomaat, maar wel een broodman die om tien uur ’s avonds met een vrolijk liedje rondrijdt om te laten weten dat hij nog brood heeft, want er is misschien nog geen brood in huis voor morgenvroeg...

Zondag 25 juni: De wereld draait rond?

De draad is zo weer snel opgenomen in Tapori en het is mooi om te voelen dat “mijn liefste werk” nog steeds “dokter zijn” is, met wat tijd en ruimte voor ’t leven in zijn geheel. Zo vraag ik tijdens de consultaties met jongeren tussendoor ook graag waar ze mee bezig zijn. Ik vloog vrijdag van het ene uiterste in het andere: Een jonge vrouw die ik al ken van toen ze nog een klein kindje was, vertelde terecht trots dat ze nu in het laatste jaar architectuur zit en aan haar thesis werkt. Die gaat over “de moestuin als sociaal knoop-en-ontmoetingspunt bij de Arme Klaren in het oude koloniale Quito”. Een heel eigenzinnig en boeiend onderwerp waar ze met vuur en vlam over vertelde. Zo kwamen we uit op projecten rond “moestuinen in de stad” die in België hun weg vinden. Misschien, in oktober, wanneer Dany en Agnes hier zijn, kan dat idee wel verder uitgebouwd worden... want hier en nu zou zo’n stadsmoestuin in Pomasqui ook mooi, nuttig en verbindend kunnen zijn.

Onmiddellijk na de architecte-in-spe kwam een andere jonge vrouw op consultatie. Sandra is nu 30 jaar oud en heeft een dochtertje van 10. Ze had eigenlijk op dat moment geen gezondheidsprobleem maar ze stelde een heleboel vragen in de zin van “wat moet ik doen in het geval dat...”. Het was al snel duidelijk dat zij, net zoals zoveel ecuadoraanse jongeren, van plan was te migreren... weg uit Ecuador, op zoek naar een betere toekomst... Ik vulde al snel haar eigen zinnen aan met “in het geval ik ziek word onderweg naar de Verenigde Staten... of erger nog... als ik onder-

Wel en Wee₍₂₎

---

weg verkracht word... of er overkomt mij een ongeluk”. Op het einde van de consultatie zei ze nog: “Ai spiek a lidel inglish, dan vind ik misschien rapper werk”.

Julie hoorden in het nieuws misschien al wel eens de naam “de jungle van Darién” vallen. Dat is een “moeilijk begaanbare en gevaarlijke jungle op de grens tussen Colombia en Panama”. Venezolanen, Cubanen, Haïtianen en nu ook Ecuadoranen trekken er te voet door, op weg naar hun American Dream... In het tijdschrift MO verscheen in juli 2022 hier een artikel over (<https://www.mo.be/analyse/om-reisbeperkingen-te-omzeilen-wagen-venezolanen-hun-leven-de-jungle>). Je hoeft nu alleen het woord “Venezolanen” te vervangen door “Ecuadoranen”...

Wat jullie in dat artikel kunnen lezen is zo voor ons geen “ver-van-mijn-bed-show” meer... maar trieste en nabije werkelijkheid. Migranten hebben een gezicht en namen die we kennen. Ivonne vertelde me dat een ander gezin met twee schoolgaande kinderen die sinds jaar en dag naar Taporí kwam, ook naar de USA getrokken was... En dat terwijl we in Ecuador nog steeds groepen Venezolaanse jonge mannen te voet langs de grote autowegen zien trekken, met niets anders dan een deken op hun rug en een kleine dagrugzak, onderweg of op zoek naar beter leven. Op de kruispunten in Quito zie je overal Venezolaanse families met jonge kinderen bedelen... Ze hebben bijna allemaal holle ogen en zijn

vaak heel mager. Overal zijn mensen onderweg, op den dool... En we blijven zeggen dat de wereld rond draait... Het lijkt veeleer hobbelig en vierkant...

(Bij het nalezen van de tekstjes voor wel en wee kan ik het verhaal van Sandra nu aanvullen: Inderdaad, ze is enkele dagen na de raadpleging met haar dochtertje van 10 vertrokken naar de USA, via de illegale weg en door een grote som geld te betalen aan de “coyotes”. De tocht ging via Colombia doorheen de jungle van Darién in Panama, daarna met een bootje vanuit Guatemala naar Mexico, en daar door de woestijn en dan de rivier Bravo over... Onderweg kreeg ik nu en dan een WhatsApp-berichtje, met een groet of een vraagje. Onder tussen zijn ze er geraakt...

Vrijdag 14 juli: verre en nabije Taporí-vakantieuitstapjes

Dit jaar zal niemand in Taporí kunnen klagen over een saaie vakantie, want sinds die begon, gingen de kinderen en jongeren met een beperking en de kinderen die naar de bibliotheek komen al drie keer op daguitstap, en er volgt nog meer. De voorbije jaren werden in de julimaand één of twee uitstapjes georganiseerd naar een park of zwembad in Quito. Dit jaar begon de vakantie voor de kinderen en jongeren met een beperking met twee “verre” daguitstappen, samen met de mensen van Medihulp.

De jongeren trokken richting Mido in het nevelwoud, op anderhalf uur van Po-masqui. Voor de Vlamingen onder het gezelschap werd het een oefening “go-with-the-flow” want de planning en invulling van een uitstapje zijn nogal anders dan men dat in België zou doen. Maar genieten deed iedereen. Eerst was er verwondering in de vlindertuin. Daarna een plons in de rivier waarbij iedereen goed werd natgespetterd, zonder zorgen over droge of natte kleren. En Luis (in ’t vlaams “Lowie” wel te verstaan), een oudere man die

heel moeilijk stapt, heel zijn leven bedelde op straat en sinds kort naar Taporí komt, maakte van de gelegenheid gretig gebruik om er een goede schrobbeurt van te maken. Hij had zelfs zeep, shampoo, een kam en verse kleren mee. De leefgroep van de kinderen trok enkele dagen later met ouders en voldoende verzorgers naar de warmwaterbaden in Papalacta. Krampachtige spieren ontspanden, blije gezichten, zalige relax en genieten voor iedereen.

Wel en Wee⁽³⁾

Zaterdag 22 juli: Over opleidingen zonder leerplan en een vakantie-atelier als toemaatje

Het vakantieatelier voor de kinderen die tijdens het schooljaar naar de huiswerkbegeleiding in de bibliotheek komen nam ook een mooie onverwachte wending. Maar om tot dat punt te komen volgt eerst een lange inleiding: In Pomasqui groeit een private hogeschool uit haar voegen, het Instituto Japon. Daar kan je in twee jaar tijd en voor een betrekkelijk lage prijs onder andere hulpkok, hulpkinesist of hulpboekhouder worden. Het lukt veel jongeren niet om een plekje te bemachtigen in de openbare universiteit, en dan is het aanbod zoals dat van het Instituto Japon een aantrekkelijk en toegankelijk alternatief. Private hogescholen schoten de laatste jaren in Ecuador als paddestoelen uit de grond, want zij maken gretig gebruik van een groot gat in de markt. Jammer genoeg stellen we vast dat de drijfveer in eerste instantie winstbejag van de eigenaar van deze hogescholen is, en dat de inhoud van de opleidingen soms van bedenkelijke kwaliteit is. Maar je zou ook kunnen zeggen dat dit voor de jongeren dan toch “beter is dan niets”. 't Is maar hoe je het bekijkt.

In het Instituto Japon kan je ook de opleiding “hulpleerkracht voor kinderen met een beperking” volgen. “Inclusief onderwijs” heet de opleiding en in dat kader kregen we begin van vorig schooljaar de vraag of we studenten van deze vorming willen ontvangen voor stages. We stelden onze deuren open... maar al gauw

kwamen vragen en opmerkingen van Yesenia, Wilson en Karina, therapeuten in Taporí, die deze studenten begeleidden: “Wat moeten ze eigenlijk specifiek bij ons leren? Wat zijn de leerdoelen van de stages? Worden zij opvoeders, kinderverzorgers, leerkracht, therapeut? Ze hebben zo weinig voorkennis”.

We vroegen naar het curriculum en algemene leerdoelen van de opleiding... Bleek dat men die “aan het opmaken was”, terwijl de studenten die bij ons stage liepen dit schooljaar al hun diploma zouden krijgen... De verantwoordelijke van deze opleiding wist met haar schaamte geen blijf... en wij in eerste instantie ook niet met onze frustratie. Hoe is het mogelijk dat een opleiding erkend wordt door het Nationaal Secretariaat van Hogere Opleidingen, Wetenschap en Technologie zonder duidelijk leerplan, leerdoel, eindtermen? We verschietsen van niet veel meer, halen even diep adem en proberen constructief bij te dragen. Enkele basisteksten over handicap en inclusie die we in Taporí gebruiken dienden als fundament en structuur om verdere inhoud op te bouwen. Dit werd ons heel erg in dank afgenomen...

En zo komen we eindelijk bij het Taporívakantie-atelier als toemaatje: In de hogeschool wilde men een vakantieatelier organiseren, waarbij de “inclusieve-juffen-in-opleiding” hun kennis in de praktijk zouden brengen. Maar er schreven zich maar weinig kinderen direct in voor het atelier... Zo kwam de verantwoor-

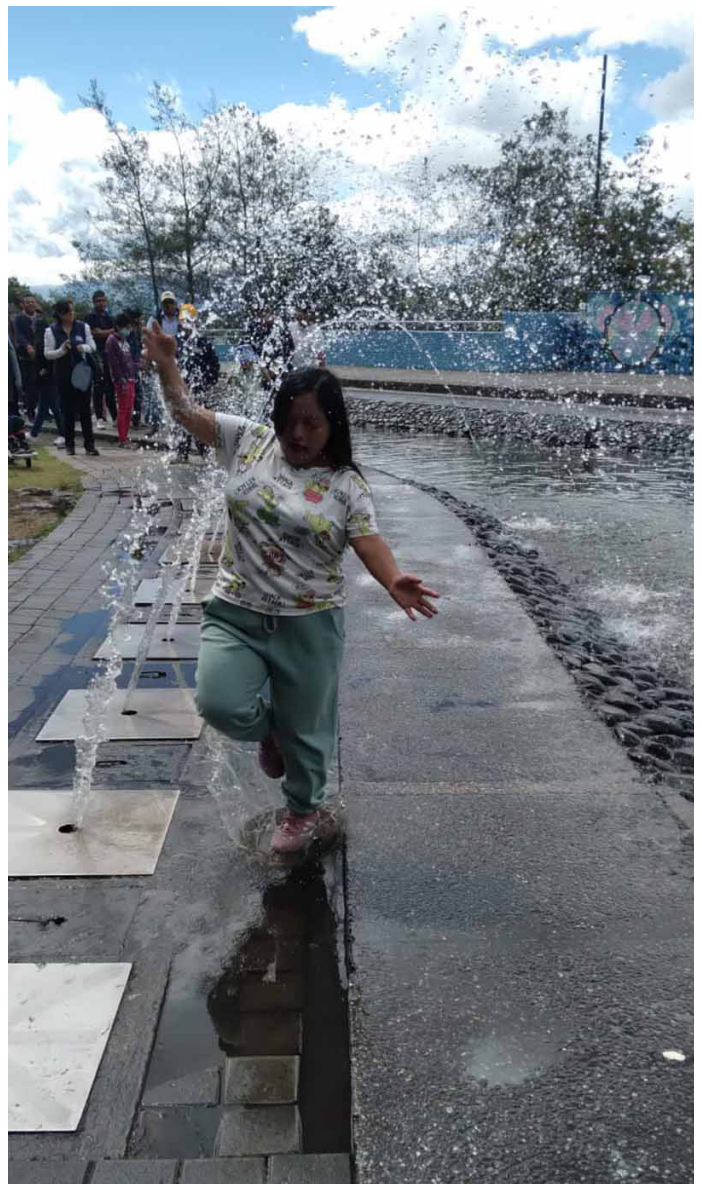

delijke van de opleiding opnieuw bij ons terecht met de vraag of we kinderen kenden die naar het atelier wilden komen. En of... en met succes: Dertig kinderen die tijdens het schooljaar naar de bibliotheek in Taporí komen voor huiswerkbegeleiding en enkele kinderen van de leefgroepen trokken elke dag met Carmita en Rocio naar het Instituto Japon. En één keer in de week ging de ganse groep op uitstap, o.a. naar een kinderboerderij en naar het “museum van het water” in Quito, opnieuw zonder zorgen over natte of droge kleren.

Woensdag 9 augustus: goede punten en diploma's voor iedereen!

Vandaag werd het schooljaar officieel afgesloten. Morgen is het nog vergaderdag en dan sluit Taporí voor twee en een halve week. Maar vandaag was het feestelijke afsluiting van het schooljaar, met een soort van opendeurdag en diploma-uitreiking voor al wie naar godsvrucht en vermogen zijn “ombesten” verdiend heeft. Naast de studenten van het Instituto Japon komen elk jaar ook een tiental studenten

van de opleidingen kinesithérapie, logopedie, ergotherapie en psychologie van de Openbare Universiteit van Quito naar Taporí op stage. Die stages duren elke semester een drietal maanden en stilaan lukt het ons goed om onze manier van werken door te geven. Bij de evaluatie op het einde blijkt telkens opnieuw dat ze geraakt worden door het zien van zware verwickelingen die mits een goede zorg en continuïteit hadden kunnen voorkomen worden. Het samenwerken in een interdisciplinair team is ook vaak helemaal nieuw en boeiend en interessant voor hen. We trekken hun kennis en opleiding open van puur technisch en hokjes-denken naar integrale zorg waarbij

Wel en Wee⁽⁴⁾

samenwerken tot veel meer dan een gewone optelsom van individuele zorg leidt.

De volgende anecdoten zal de laatste groep studenten zeker bijblijven: Ik deed samen met één van de studenten de opnameconsultatie

van Karlita, het meisje op het paard op de foto hierboven. Daarbij viel me op dat de mama zo vaak geeuwde. Het was nochtans pas middag. Maar goed, ze zei dat ze veel werkte, tot 's avonds laat. De week erna overlegden we tijdens de teamvergadering over Karlita, en Yesenia, die als ergotherapeute met het meisje werkt, zei dat de mama toch zo vaak geeuwt... En Patricio viel haar ook bij... De week erna kwam de mama van Karlita naar de consultatie, om te horen welk plan we voor het meisje voorstelden. Ik zei haar ook dat we toch wel met enkele mensen opgemerkt hadden dat ze zo vaak geeuwde... en ik vroeg haar of er misschien iets meer aan de hand was. Toen zei ze dat ze zich al enkele maanden zo moe voelt en 's morgens bijna niet uit haar bed geraakt. We deden enkele onderzoeken en blijkt dat een heel aantal hormonen bij de mama van Karlita helemaal hun werk niet doen... en dat hielp ons dan weer om te weten te komen welk syndroom Karlita heeft... Over nuttige

ommetoerkes gesproken...

Nu goed, we proberen zo dus de studenten op een goed spoor te zetten... en misschien zijn dat misschien wel zaadjes voor toekomstige Tapani's elders. In alle geval was de laatste groep echt een heel fijne groep. Zij kwamen met het idee om op de laatste schooldag een soort van "opendeurdag" te houden, waarin zij dingen die ze geleerd hadden aan ouders en verzorgers en toevallige bezoekers wilden tonen. Dat was echt heel mooi en de interesse was groot. En naar aloude ecuadoraanse gewoonte werd de dag afgesloten met diploma-uitreiking, voor groot en klein!

Vrijdag 11 augustus: Ecuador op de voorpagina in de krant

Een presidentskandidaat werd eergisteravond op het einde van een verkiezingsmeeting doodgeschoten. Het nieuws kwam als een

Wel en Wee⁽⁵⁾

---

nieuwe donderslag, heel onaangenaam en bangelijk. Het was plots stil hier in huis, in Zambiza, in Quito... Iedereen bleef in huis en op straat was alles leeg en donker en stil...

De vermoorde presidentskandidaat was al voor de verkiezingscampagne een besproken en conflictueus man. Hij had onderzoek rond een aantal corruptieschandalen op gang getrokken en zat zelf ook in enkele verstrikt. Hij werd in de voorbije weken enkele keren met de dood bedreigd, telkens vanuit het milieu van drugsbendes. Hij reageerde daar tijdens verkiezingspeeches heel uitdagend open weigerde een kogelvrij vest aan te doen met het argument dat “het volk zijn schild was”... Het draaide anders uit...

De huidige president, die enkele maanden geleden vervroegde verkiezingen uitriep om te voorkomen dat hij omwille van zijn belabberd beleid afgezet zou worden, riep nog maar eens de noodtoestand uit. Dat gebeurde op de vooravond van een verlengd weekend omwille van de nationale feestdag, ook het begin van de vakantie in Taporí. In heel het land werden culturele activiteiten afgelast... en zo heeft Jayac weer voor een tweetal maanden weinig of geen werk. Over golven gesproken... Gezinnen die een vakantieuitstapje gepland hadden, bleven thuis. Mensen die leven van het toerisme houden nauwelijks het hoofd boven water.

Geweld, geweld, geweld... een negatieve spi-

raal van geweld, aangedreven door een nog steeds maar klein deeltje van de bevolking wiens leven gestuurd wordt door corruptie, drugshandel, georganiseerde criminaliteit, macht,... in een ongelijke wereld die door slecht beleid almaar ongelijker wordt.

Ik schreef tevoren al vaker dat in Taporí de jongeren me het meest zorgen baren. Voor velen van hen is het dagelijks leven letterlijk “leeg”: geen werk, geen studies, geen hobby, geen interesses, geen uitdagingen, geen verwachtingen... Niets... alleen leegte. Op de vraag “wat doe je tijdens de vakantie” is het antwoord vaak ... “niets”. En als je hen vraagt wat ze na het middelbaar willen studeren... halen de meesten hun schouders op. Weinig kansen, weinig middelen, ... grijze leegte, zo leeg dat het beleid die blijkbaar niet opmerkt. Daarenboven zijn die beleids mensen druk bezig met “eigen zaken”, met het privatiseren van openbare diensten en het verzekeren van de belangen van bedrijfsleiders en van de banken.

In die grijze leegte staat voor jongeren de deur naar drugsgebruik wijd open. Microtrafiek van drugs heeft sinds enkele jaren veel middelbare scholen in haar greep. En daar begint vaak de vicieuze cirkel van drugs gebruiken, nood aan geld om drugs te kopen, aanbieden aan vrienden, drugs dealen. Zo komen jongeren in rivaliserende straatbendes terecht... De opstap naar nationale en internationale drugskartels is daarmee gezet...

Sinds enkele jaren staat Ecuador ook op de kaart van die internationale handel... En zo zijn jammer genoeg niet alle linken tussen Ecuador en België om blij en trots mee te zijn, want schepen die varen van Guayaquil naar Antwerpen vervoeren verre van alleen bananen, ananas, koffie en chocolade...

En zo is onze spiraal van geweld niet alleen ons probleem dat we hier alleen moeten oplossen... Want zo lang er hier en aan de overkant vraag naar drugs is en alles via illegale weg “terecht” moet komen... blijft het één grote pot miserie ...

Jammer genoeg dus opnieuw geen mooi nieuws over Ecuador, terwijl de overgrote meerderheid van de bevolking goede mensen zijn die gewoon goed willen werken en verlangen naar rust en echte democratie.

Wie over dit alles meer wil lezen, vindt via de volgende link in het tijdschrift MO een goed artikel:

<https://www.mo.be/wereldblog/5-vragen-over-het-geweld-ecuador>

Maandag 28 augustus: Vakantie in Tapori, tijd om te lezen, hoofd en huis op te ruimen

De voorbije dagen was ik vooral thuis, gewoon vakantie thuis... Er werd opgeruimd, geschilderd, gekuist, geordend, ... Overbodige zaken werden weggegooid of kregen een nieuwe bestemming. Er was ook tijd voor culinaire experimenten, o.a. zelfgemaakte citroensorbet met citroenen uit eigen tuin (eigenlijk helemaal niet moeilijk en verrassend lekker en fris

in het warme augustusweer op de evenaar). Er was ook tijd om na te denken over “Tapori-dingen”: een evaluatie van de werking van de medische consultatie, ideeën over projectfinanciering, nadenken over hoe de kleine-bedrijvigheids-projectjes iets meer zouden kunnen renderen, het uitschrijven van enkele projectvoorstellen en verslagen. Ik studeerde ook wat meer over de gevolgen van het gebrek aan jood tijdens de zwangerschap omdat ik denk dat in Tapori en in Ecuador in het algemeen nog veel te veel mensen hierdoor lichte verstandelijke beperking hebben, mensen zoals Jonas en de tweeling over wie ik in de vorige nieuwsbrieven schreef. Ik maakte hierover een powerpoint om dit thema in de komende weken aan een endocrinoloog voor te leggen, want ik denk dat we vanuit Volksgezondheid nog aardig tekort schieten op dit terrein. Er was ook nog tijd om te breien, een halve trui ver ben ik geraakt, en om te lezen. Het boek “het lied van ooievaar en dromedaris” is bijna uit. En twee boeken van Dirk De Wachter, Borderline times en Vertrouwingen, herinnerden me er aan dat Levinas één van mijn “favoriete” filosofen is en dat veel troost en genot te vinden is in het kleine goede.

L i e v e
g r o e t e n
v o o r i e-
d e r e e n .

Inge, 15
september

Tapori-reisverslag van het MEDIHULP-team

De ‘Vogels van Papier’ werden altijd gretig gelezen. Nu we de voorbije zomer Tapori ‘in het echt’ mochten beleven, kijken we nog meer uit naar de verhalen van Inge. In juli zijn we met een kleine delegatie van Medihulp op inleefreis geweest naar Ecuador. Er licht nu bij iedere naam in de nieuwsbrief voor ons een gezicht op, veel warme herinneringen ook. We zijn ondertussen al enkele weken thuis, maar we denken nog dagelijks aan al die fantastische mensen die we leerden kennen zowel in Tapori als op onze rondreis. We delen graag met jullie onze ervaringen van deze intense reis.

Het zaadje voor deze reis werd geplant in 2021 aan zee tijdens een afspraakje van Brigitte en Pieter met Inge. Al vele jaren steunt Medihulp het centrum in Pomasqui. Het plan werd gesmeed om van onze droom een daad te maken en Tapori te bezoeken. Uiteindelijk zouden we met 4 medewerkers van Medihulp en onze partners afreizen. We hebben een heel jaar naar de reis toegeleefd. De dappersten onder ons volgden zelfs een schooljaar lang Spaans om te kunnen communiceren met de lokale bevolking. De anderen probeerden via de taalapp ‘Duolingo’

‘a la derecha’ van ‘a la izquierda’ te onderscheiden: kwestie van op het juiste pad te blijven. De weg naar Ecuador was helaas niet ‘todo recto’. Het was een kronkelweg met veel onzekerheid wat achter de volgende bocht zou opduiken. Uiteindelijk moesten Pieter en Brigitte afhaken omwille van gezondheidsproblemen. Een serieuze domper, voor hen natuurlijk op de 1ste plaats, maar ook voor de groep die hen moest missen. Pieter en Brigitte bleven echter onze vurigste supporters, zowel voor als tijdens de reis.

In Ecuador kan je 4 seizoenen in 1 week meemaken en dus pakten we onze valies veel te vol in. De 1ste van de vele lessen op onze reis: ‘travel light, live light’. Als Westerse mens pakken we veel overbodige zorgen en angsten in (“we zouden eens iets te kort moeten hebben”). Een extra valies volgepakt met medisch materiaal en medicatie bleek later wel tot op de bodem nuttig! Na een lange reis landden we ’s nachts in Quito waar Inge ons met een onvermoeibaar enthousiasme stond op te wachten. Saulo was op concerttoer met Jayac. We beseften plots dat Jayac toch wel een grote naam is in Ecuador en dat we bij een BE (Bekende Ecuadoriaan) te gast waren. Na een lekker vers geperst vruchtensapje kropen we onder de wol. Aangezien het de volgende dag zondag was en rustdag voor Tapori, gingen we op verkenning in Quito.

Inge had geregeld dat het team van Tapori ons zou gidsen. Drie vliegen in 1 klap: We leerden de stad kennen dankzij ‘insiders’. We konden wat vertrouwd geraken met het team van Tapori. En we konden al eens testen of we ons verstaanbaar konden maken in het Spaans. Gelukkig spreken de Ecuadorianen veel rustiger dan Spanjaarden. Toch bleef de eerste spraakverwarring niet lang uit...: Spreek het Spaanse woord ‘cocina’ (kokkin) vooral niet uit als ‘cochina’ want dan krijg je een heel andere betekenis! Gelukkig konden ze er mee lachen en apprecieerden ze vooral de moeite die we deden hun taal te spreken. Het ijs was in ieder geval gebroken om ’s anderendaags samen aan de slag te gaan in Tapori. We maakten bij Inge thuis ook kennis met Ruth, een arts in opleiding met specialisatie kinderpsychiatrie. Ruth zou een maand zou

meewerken met Inge. We waren heel blij dat we haar in ons 'team' konden voegen. Ze wordt een topdokter! Toen we dan de maandag heel benieuwd aankwamen in Taporí stond er een welkomstcomité van kinderen en begeleiders ons op te wachten. Deze hartverwarmende ontvangst was heel ontroerend!

We kregen een rondleiding en leerden de therapie- en leefruimtes kennen. We keken onze ogen uit: op zo'n kleine oppervlakte toch zo'n gedifferentieerd aanbod aan therapieën! Een

dokterskabinet, tandarts, secretariaat, kine, logo, ergo, spreekkamer psycholoog, leefruimtes, educatieve ruimte met bib, snoezelruimte, keuken... Alles is aanwezig om interdisciplinaire zorg te bieden. Wat ons ook direct opviel, was de diversiteit aan doelgroepen: peuters/kleuters, lagere school leeftijd, tieners en ook volwassenen. Kinderen met een mentale of fysieke beperking. Er is ook een belangrijke doelgroep waar we vooraf te weinig bij stilstonden: de jongeren zonder beperking die tijdens de vakantie in Taporí een zinvolle tijdsbesteding vinden.

We waren een beetje overdonderd en wisten niet hoe wij binnen het bestaande aanbod een meerwaarde zouden bieden met onze aanwezigheid. Onze drempeelvrees werd echter op slag verdreven toen we uitgenodigd werden om mee te doen met de dansworkshop. Uitbundig toonden de kinderen hun muzikaal en danstalent. We werden meegenomen in hun enthousiasme en gooiden ook de beentjes en onze remmingen los. We werden door de kinderen aanvaard alsof we daar altijd al geweest waren.

We verdeelden ons daarna in groepjes om te participeren aan hun programma. De eerste dag stond vooral in het teken van observeren. De volgende dagen verdeelden we ons dan over de verschillende leefgroepen. Koen leerde lekkere bananen maken en vergastte de kinderen op een echte goochelshow. Ze waren allemaal onder de indruk van zijn kunst 'balloon plooiën'.

Peter en Bart namen de ruimte waar hulpmiddelen gemaakt worden onder handen en deden enkele klussen. De dames knutselden met de kleinsten. Een eenvoudige activiteit zoals samen

fruit snijden voor een lekkere exotische fruitsla bleek voor de kindjes met meervoudige beperking een activiteit die alle zintuigen prikkelde. Hoewel de één al vaardiger was dan de andere, afhankelijk van hun fysieke of mentale beperking, iedereen deed op zijn niveau mee. Peter had een yogasessie uitgewerkt voor de begeleiders, maar de leefgroepen waren even enthousiast.

Het was zalig om te zien hoe de kinderen hun best deden. Zelfs zij die af te rekenen hebben met spasmen gaven

zich over aan de yoga oefeningen en voerden de bewegingen op hun manier uit. Het tuintje van Tapori werd omgetoverd tot een wellness tuin. De gasten genoten van onze massages en de aandacht. De meisjes waren trots met hun gelakte nageltjes (dank @ Brigitte voor de nagellak) Een kindje was erg gefascineerd door het haar op de armen van Bart... Hoe je vaak niet meer dan je eigen zelve nodig hebt.

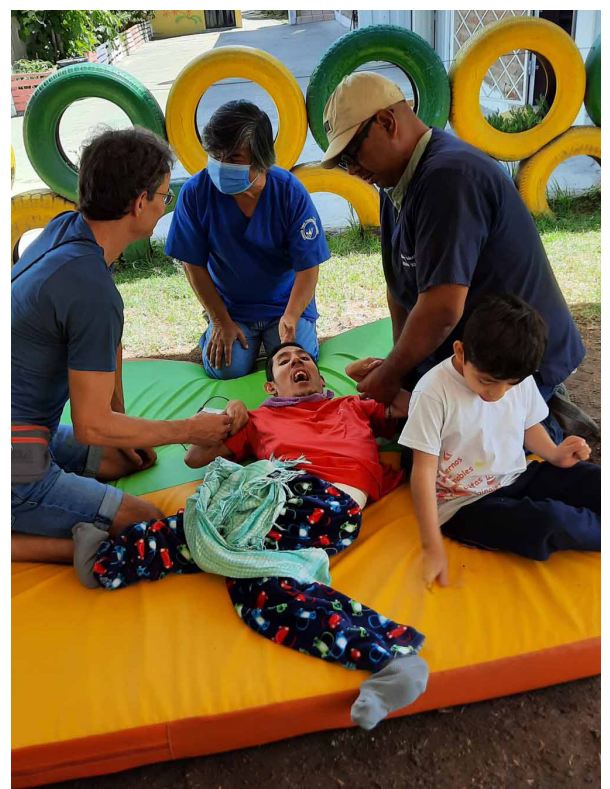
Hilde gaf Engelse les en in kleine groepjes en daarna gingen we met de tieners in gesprek. Hoewel ze in het secundair allemaal Engelse les krijgen kunnen ze het amper spreken. In de vakanties is er maar weinig zinvolle tijdsbesteding voor hen. Tapori biedt hen een ontmoetingsplaats en de kans om samen activiteiten te doen. Zo worden ze minder verleid om rond te hangen op straat. We deden ook een stadsverkenning met hen. Bij de jongeren merkten we een zekere vorm van apathie op als we het over hun plannen hadden. Dat raakte ons erg: zo'n getalenteerde jonge mensen die maar weinig perspectief zien. Wat een verschil met alle kansen en mogelijkheden van onze kinderen om zich te ontplooiën!

De meest opvallende ervaring vanaf dag 1 was dat de begeleiders niet gewoon hun job doen: ze zetten zich met hart en ziel in en zien de kinderen echt graag. Deze betrokkenheid toont zich ook op affectief vlak: Er wordt wat afgeknuffeld! Wat een contrast met de klinische setting waarin wij werken. Na covid is er een zeker ongemak mbt fysiek contact binnengeslopen in onze zorgrelaties. Mensen zijn fysiek afstandelijker geworden. Je ziet zorgverleners/patiënten vaak aarzelen of elkaar de hand drukken wel kan. In Tapori viel de warme omgang van begeleiders/kinderen enorm op. Professionaliteit en hartelijke nabijheid gaan hier hand in hand. Wat ook opviel: Veel medewerkers werken hier al vele jaren. Het is een job die nochtans veel energie vergt, alleszins veel geduld, creativiteit en doorzettingsvermogen. Het is een positief teken dat het een stabiel team is. Dit zal zeker te maken hebben met de goede omkadering en sturing van Inge die het centrum met haar kernteam leidt. En het zal zeker ook een rol spelen dat de begeleiders hun werk als bijzonder zingevend ervaren: hier voel je dat je met je werk echt een verschil maakt! Er wordt ook veel gelachen: nog maar eens de bevestiging dat humor veerkracht geeft! Er lijkt ook minder 'hokjesdenken' te zijn dan bij ons: elke zorgverlener heeft zijn eigen specialiteit en specifieke rol, maar er wordt veel samengewerkt en functies zijn inwisselbaar als een activiteit dit vraagt.

Kinderen komen vaak al van kleinsaf (ze zijn er al bij vanaf de prenatale consultaties) Ze worden jaren gevolgd. Het team doet hun uiterste best om het beste uit de kinderen te halen. Deze prikkels en stimulansen zijn heel belangrijk omdat ze anders in hun ontwikkeling stagneren of erger nog helemaal geblokkeerd geraken in hun lijfje. Fien en Ruth konden als verpleegkundige en arts in opleiding consultaties bijwonen. Het is toch wel confronterend om bepaalde ziekten en afwijkingen te zien die bij ons door een betere toegang van de gezondheidszorg en preventie niet meer voorkomen. Het was wel schrijnend om te zien dat er kinderen in Tapori terechtkomen die in hun vroege ontwikkeling deze opvolging gemist hebben waardoor ze nu pijn lijden door verkramping of helemaal misvormd zijn.

En dan nog gaat men niet bij de pakken zitten: zelf in deze heel complexe problematieken, probeert men in Tapori dankzij fysiotherapie en snoezelen de sensorisch welzijn te bevorderen. Zo zagen we een persoon met zware contracturen die altijd bedlegerig is. Het team van Tapori doorbrak de routine van de lighouding door de man in een hangmat te leggen en zo te snoezelen. Hoe een hangmat zo'n andere sensatie kan geven. Jammer genoeg had het gezin van afkomst geen

Tranquilo !

middelen om thuis alternatieve middelen zoals een hangmat te voorzien. De daguitstap naar Mindo in het nevelwoud was een oefening in 'mindfull aanwezig zijn'. Wij Westeringen zijn gewend om alles tot in de puntjes te organiseren en niets aan het toeval over te laten. In Ecuador leerden we een nieuw codewoord 'tranquillo'. Ook dit was een lesje voor ons om eens de controle te durven loslaten, te vertragen, kome wat komt. We bezochten een kleine vlindertuin en daarna gingen we naar een rivier waar gespeeld, gespetterd en gewassen werd.

Nog iets dat opviel: de participatie van de ouders wordt gestimuleerd. Er wordt ook veel aan preventie en psycho-educatie gedaan. Op die manier breiden de positieve effecten van Taporí zich ook uit naar het thuismilieu. Er is ook aandacht dat de ouders niet gereduceerd worden tot hun (ver)zorgende taken, maar dat er kans is om als ouder te genieten met/van hun kind. Zo was het heel fijn dat ouders uitgenodigd werden om hun kinderen te vergezellen op daguitstap naar de thermen van Papalacta. Alweer zo ontroerend om te zien hoe zowel ouders, kinderen en begeleiders genoten.

Deze sociale cohesie is trouwens iets wat we niet alleen in Taporí ervaren. De enthousiaste verhalen van Saulo over zijn geboortedorp Zambiza toonden hoe hecht een gemeenschap kan

zijn. We bezochten ook Salinas de Guaranda, een dorp waar een Salesiaanse pater verschillende werkateliers oprichtte, dit om te voorkomen dat de jonge generatie uit het dorp naar de stad trekt, of misschien nog verderop, naar de Verenigde Staten. Iedereen engageert zich en de inkomsten worden verdeeld in coöperatieven. We waren dankzij de connecties van Inge en Saulo ook te gast in de community van Sisid Anejo. Hier vormen Kichwa indianen, de Cañari, een hechte gemeenschap. Zij werden in de 16de eeuw overwonnen door de Inca's en de Spanjaarden, maar behielden veel van hun tradities. Deze gemeenschap bezit collectief meer dan 7000 hectares grond. Ze bewerken die samen en organiseren 'fairtrade' toerisme om mensen te laten kennismaken met hun cultuur. De inkomsten worden verdeeld.

Niet alleen ons verblijf bij deze gemeenschappen was erg verrijkend. We waren geprivilegieerd om de chauffeur van Jayac als onze privé chauffeur te hebben. Tijdens de lange ritten vertelde hij honderduit over zijn land, het volk, economie, politiek... We passeerden een dorp dat door een overstroming volledig van de kaart was geveegd. Het duurde 3 dagen voor de overheid hulp stuurde. Vele mensen lieten het leven onder het puin. De frustraties moeten zeer sterk oplopen, en toch... de mensen vertonen zoveel veerkracht! We hopen met hen dat door de presidentsverkiezing van 20 augustus eindelijk een nieuw tijdperk aanbreekt waarin de ongeloflijke rijkdom dat het land te bieden heeft rechtvaardiger verdeeld wordt. Het was bijvoorbeeld schrijnend om te zien hoe mensen met een jerrycan in lange rijen aan benzinstations stonden aan te schuiven omdat de prijzen onbetaalbare hoogtes in schoten. Dit terwijl enkele meters verder olieraffinaderijen met een enorme capaciteit olie oppompen om het Westen te bevoorraden.

Jammer genoeg heeft het toerisme zich na covid nog niet hersteld. De eenzijdig negatieve berichtgeving in de media over de criminaliteit en drugsoorlog in Ecuador is hier zeker een boosdoener. Zo jammer!!! De gewone bevolking die zich heel ver houdt van deze malafide praktijken zijn zo nog maar eens slachtoffer. Meer dan ooit beseffen we hoe de drugsproblematiek mondiaal is. Als er bij ons geen vraag zou zijn naar drugs, zou deze maffia hun macht verliezen. Zo ver van ons bed is het niet. In de nachtopvang voor daklozen in Kortrijk zien we welke ravage drugs kunnen maken. Het zijn vaak gastjes uit kwetsbare gezinnen die al op zeer jonge leeftijd met drugs in contact komen en die gebruiken als een escape uit hun miserie. Maar drugs zien we ook bij jongeren van rijke afkomst die uit 'verveling' en een gevoel van leegte beginnen te dealen. We hoorden van een jongen dat hij voor een ritje heen en terug naar Marseille voor duizenden euro's cashte. De jongen die alles kwijt speelde omdat hij zelf verslaafd geraakte, zei: 'ik had als kind alles wat ik wilde, een BMW op mijn 21ste, ik had niets te kort, maar heb veel gemist.' Het voorbeeld toont dat de drugscriminaliteit een kluwen is dat om een mondiale en holistische aanpak vraagt.

Inge vroeg een verslag-je... Het is beetje langer uitgedraaid en dan hebben we het nog niet ge-

had over de fantastische gastvrijheid van Inge en haar gezin, de culinaire verwenningen ten huize van 'De Brownies' en hoe Inge als een echte bewaarengel over ons waakte tijdens onze rondreis. We zouden nog bladzijden vol kunnen schrijven over de rest van onze rondreis: ontdekking van prachtige natuur, bergen, vulkanen, regenwoud, oceaan...fauna en flora...Ecuador heeft zoveel te bieden! We hopen dat veel mensen dit mogen ontdekken. Bovenal hopen we dat iedereen ervan overtuigd is hoe zinvol een centrum als Tabori is. We kunnen de quote op de muur in Tabori beamen:

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : **vanaf 40,00 € per jaar**

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959

www.kontinenten.be - kontinentenvzw@gmail.com

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam vermelden zoals op uw identiteitskaart
Rijksregisternummer in de mededeling

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)